

2002. február hónap

MVSC SALÁTA

KEDVES TÚRATÁRSAK!

Lassan kezd hagyománnyá nemesedni, hogy ha Miskolcon, vagy környékén látjuk vendégül a VTSZ tagságát, úgy egy kis alkalmi kiadvánnyal kedveskedünk Nekik, azaz NEKTEK.

Igen, ez lassan hagyománnyá válik, mert gyorsan változó világunkban, ha egy jó kezdeményezés másodszor valósul meg, az már hagyomány. S remélem "szerény" kis ajándékunkat jónak találjátok. De ha mégse, akkor reméljük, legalább jól szórakoztok rajta. Mert ez az ami igazán fontos. Nekünk örömet okozott ezen legújabb, azaz második salátánk összeállítása. Ha elnyeri tetszéseteket, az külön öröm, s ha ennek hangot is adtok, az meg pláne. Mert mi sem vagyunk mentesek a hiuságnak nevezett főbűntől.

A saláta immár másodszor jelenik meg. Nevezhetnénk másképp is. Választhatnunk volna más címet is. Most még megtehettük volna, de azt hiszem a következő alkalommal már nem. Mondhatnám azt is, reménytelenül beleragadtunk saját salátánkba. A saláta nevéhez méltóan valóban saláta. Összehordtunk benne minden zöldséget. Azt hiszem az írások közül egyik sem pályázna túl sok eséllyel az Irodalmi Nobel díjra, sőt más kevésbé rangos díjra sem. De nem is ez volt a célunk.

Az összeállítás gerincét az MVSC házi szerzőinek emailjeinek sorozatából szemezgetett írások adják. De más írói vénával rendelkező személy is tollat, illetve billentyűt ragadott. Kis csoportunknak szokásává vált kisebb-nagyobb beszámolókat és egyéb írásokat küldözgetni emailon egymásnak. Ezek hol pársoros szerkesztetlen beszámolók, hol több oldalas file mellékletek. Sokszor türelmetlenül várjuk olyan eseményekről készült beszámolókat is, amelyen személyesen jelenvoltunk. Élmény elolvasni, hogyan írja meg más, vagy mások azt amin mi is részt vettünk, s esetleg írtunk is róla. Reméljük az olvasó számára is különleges csemegének számít ugyanarról az eseményről két szerző beszámolóját olvasni egymás után. Mert erre is lehetőség van.

MOST MÁR NINCS MÁS HÁTRA MINT, HOGY KELLEMESEN TÚRÁZAST ÉS JÓ BULIZÁST KÍVÁNJUNK MINDENKI NEKI!

ÉLVEZETES TÚRÁT A TÉLVÉGI BÜKKBEN, S MÉG ÉLVEZETESEBB VIRTUÁLIS TÚRÁKAT A SALÁTA SEGÍTSÉGÉVEL!

A szerkesztő bizottság :

Fucker Anita
László

Bartók Julianna

Lányi

A TARTALOMBÓL

*	KÖSZÖNTŐ
*	RÉGI EMLÉKEK I. (SZÉCSÉNY)
*	RÉGI EMLÉKEK II. (FÁTRA)
*	MAGASHEGYI VIZITÚRA A TÁTRÁBAN
*	ISOBAU KESERGŐ
*	ÓDA A BÜKK KUPÁHOZ
*	HÁROMKŐ
*	AVAR KUPA
*	TORTÚRA I.
*	TORTÚRA II.
*	CSURGÓI SZILVESZTER
*	GÁZSER BOZSÓ
*	ÉLETRECEPTEK

RÉGI EMLÉKEK I.**SZÉCSÉNY**

1995. június 22-25 között került sor a XLII. Országos Vasutas találkozóra. Ezúttal Szécsényt ezt a nem túl nagy, de történelmileg annál jelentősebb Észak-nógrádi kisvárost szállták meg a vasuras természetjárók három napra.

A külön vonattal érkező társaság a lerakódás izgalmi után a város nevezetességeivel ismerkedett (várrom, ferences templom, kolostor, Forgách kastély, városháza, tűztorony) A város a "történelemben" azáltal került be, hogy itt rendezték 1705 szeptemberében azt az országgyűlést, amelyen II. Rákóczi Ferencet vezérlő fejedelemmé választották és itt hirdették ki Magyarország és Erdély unióját. Az országgyűlés színhelye a Borjúpást volt, melyet naponta megcsodálhattunk hiszen a szállásunk éppen a nevezetes tisztás fölött volt a Mezőgazdasági Szakközépiskola Kollégiumában. Egészében véve Szécsény hangulatos, patinás kisváros benyomását kelti.

A második napon Nógrád megyei körutazáson vettünk részt. Az útvonal és a nevezetességek: Szécsény-Hollókő (postamúzeum, palóc tájház, népművészeti alkotóház) - Cserhátsurány (Jánossy kastély, gótikus templom) - Szandavárjalja (várrom) - Mohora (Zichy-Vay várkastély, Mauks kúria) - Csesztve (Madách kúria, római katolikus templom) - Szügy (megyeháza, evangélikus templom) - Széchény.

A sok látnivaló közül a legmélyebb hatást legtöbbször Hollókő ez az élő falumúzeum tette. Lehetett vitatni a népművészeti alkotóház gazdaasszonyának stílusát, előadásmódját, de az biztos hogy nem a szokványos módon ismertette a falu múltját és jelenét. Valóságos előadást rögtönzött bevonva a hallgatóságot is.

A harmadik napon a csapat többfelé vált. Nehéz volt a választás a Palócföld szlovákiai részére induló autóbusszos túra, az ipolytarnóci kirándulás és az országos kék túra útvonalán tett gyalogtúra között.

Ráadásul a Szlovákiai túrán a szervezők kétféle lehetőséget is kínáltak. A Szécsény-Somoskőújfalú-Somoskő várrom-Fülek-Losonc-Divény-Sztergova-Szklabonya-Balassagyarmat-Szécsény útvonalon a koránkelők a somoskői várromot látogatták meg egy rövid gyalogtúra keretében, a másik csapat viszont a füleki várat nézte meg.

Végül kilenc óra magasságában egyesült a két társaság és együtt indult Losoncra, ahol az egy órányi szabadidőben sokan betértünk a századforduló hangulatát idéző Lehár kávéházba valamint a Nógrád múzeumba. Utána rövid túra következett a divényi várromhoz. A Tiszovnyik-patak völgyében utaztunk Alsósztergova felé, tiszteletet téve Ma-

dách Imre emléke előtt (sajnos a kúria nem volt nyitva). Az Ipoly jobb partján Szécsény várával szemközt a szlovák oldalon buszoztunk haza a jó palócok és a tót atyafiak földjén.

Az "Ipolytarnóciak" rövid gyalogtúrát tettek, megtekintették a bori kúriát és az őseletet.

A kék túra útvonala: Nagymező - Tepke-Nagyvárköly - Szentkú - Mátraverebély volt. A túrázók 22 km-t tettek meg a szintkülönbség 400 m volt.

Este vacsora után volt a szokásos szellemi vetélkedő, ahol az eddig látottakról kellett számot adni. Az MVSC csapata harmadik lett 21 csapat közül.

A vetélkedőt követően egy nagyon hangulatos közös éneklésre is sor került.

Az utolsó nap is tartogatott élményeket. hazafelé belátogattunk Balassagyarmatra ahol megismertük a város nevezetességeivel (Palóc múzeum, Mikszáth kúria, Megyeháza, katolikus templom)

Egy órákor gördült ki a vonat a balassagyarmati pályaudvarról.

1995. szeptember.

Bartók Julianna

RÉGI EMLÉKEK II.**FÁTRA**

A Vasutas Természetjáró Szövetség 1996. nyarán Vratna-völgyi (Kis-Fátra) barangolásra hívta a vasutas turistákat.

A csillagtúra központja Terchova-Repaniovában egy Trechova központjától 5 km-re fekvő úgynevezett "iskola a természetben" nevű szálláshelyen volt. Irigylésre méltóak azok akis diákok akik ezen a szép helyen tölthetnek évente egy meghatározott időt, a természet tanulmányozásának szentelve. Bárcsak nálunk is lenne ilyen lehetőség!

Maga a falu egy élő skanzen. Szűk völgyben meghúzózó jellegzetes faházaival, istállóival, falusi boltjával. Az ellátás mindvégig nagyon jó volt. Ízelítőt kaptunk a jellegzetes szlovák ételekből (sztrapačka, knédli) de azért vigyáztak a kontinentális ízlésre is. Volt repeta is, de aki kiegészítésre vágyott (italneműek) a fent említett boltba járulhatott egy kis pótlásért, ahol az épület előtti fapadok lehetővé tették a túrák utáni levezetést is. A Kis-Fátra kevésbé ismert és látogatott turista célpont (bár 1985 óta nemzeti park!) mint nagyobb társai (Tátra, Szlovák Paradicsom) de változatosságban felveszi versenyt Szlovákia más tájaival. Itt minden együtt van. Kanyon túrák lehetősége (szurdok-völgyek), mód van csúcsok meghódítására is, de leginkább azok járnak jól akik szeretik a szép és izgalmas vonalvezetésű gerinc-túrákat.

A Kis-Fátra legjellegzetesebb színfoltjai a Kis-Ruzsotec és a Nagy-Ruzsotec iker csúcsai. Ezek mindenhol látszanak. A megmászásuk nem egyszerű feladat, láncokkal, gerendákkal, tálcákkal nehezített "emberes" túrák. Érdekes módon a Kis-Ruzsotec megmászása a nehezebb (legalább is technikailag), igaz viszont hogy a Nagy-Ruzsotec magasabb.

A legvonzóbb azonban a gerinctúrák lehetősége. Gyakran alig méternyi széles, szakadékokkal határolt sziklaperemeken kell haladni. Itt aztán nincs egyhangúság. Igazi "liftes" túrák (hol fel hol le). Ha időben jár erre valaki kóstolhat egy kis áfonyát is. Vigyázni kell, hogy vizet vigyünk magunkkal mert vízvételre, arra nincs lehetőség.

Nem hiányoztak a kulturális programok sem. Elmentünk az Árvai várba. Impozáns látvány a sziklaszirt tetején trónoló, szépen helyreállított vár. A több emelet magasság ugyancsak próbára teszi a látogató lépcsómászási képességeit. Részünk volt egy várjátékban is. A történet lényege az volt, hogy a főgonosz megküzdött a főjával egy ártatlan hajadon kezéért. Bár a küzdelem végkifejlete egy pillanatig sem volt kétséges, jól szórakoztunk. Főleg a kiskorúak élvezték a koreografált lovagi párbajokat.

Meglátogattuk az árvai skanzenet is, ahol a szlovák népi építészetet mutatják be.

Elutaztunk a hatalmas árvai víztározóhoz is (bár a fürdést az időjárás gondosan meghiúsította). A tó alján állítólag látni lehet az elárasztott falu templomának tornyát, ha fölé evezünk. (Lehet, hogy ez egy XX. századi legenda?)

Kedves látóvaló volt a Trechovai betlehem. Ez egy fából faragott terpaszta. Közepén a terchovai jászol látható, körülötte pedig népi életképek Szlovákiából.

A templom előtt "cipőfűzőt" is árultak. Nagyon jó ízű ugyanis ez egy jellegzetes sajtféle.

Nem hagyható ki a helybéli jellegzetességek közül Jánosik alakja, aki a helyi "Rózsa Sándor" volt. Szobra ott magasodik Terchova fölött. Annak idején megpróbálta az újraelosztást, vagyis rabolt a gazdagoktól és szétosztotta a szegények között. Sajnos ő is rosszul végezte, 24 évesen felakasztották.

A búcsú pillanata hamar érkezett. Itt is erőt vett rajtunk "az ide még egyszer el kell jönni" hangulat. A buszról még sokáig forgolódtunk akis és nagy Ruzsotec irányába, aztán eltűntek a szemünk elől. Viszontlátásra-

1996. november.

Bartók Julianna

MAGASHEGYI VIZISPORT A TÁTRÁBAN

Engedjétek meg kedves olvasóim, hogy saját élményeim alapján, kissé talán szubjektíven számoljak be a VTSZ tátrai táboráról.

A szervezés most is igen alapos volt, de ez nem meglepő, a VTSZ rendezvények mindig alaposan meg vannak szervezve, egyesek szerint néha túlságosan is. De azért - csak zárójelben jegyzem meg - voltak kisebb hiányosságok is. Például arra senki sem hívta fel a figyelmünket, hogy a tátrai túrázás elengedhetetlen segédeszköze a felfújható gumicsónak és a megfelelő ólomnehézekkel ellátott búváruha.

Szombaton félegy körül megérkeztünk a Tatranska Lomnica Zastavka nevezetű megállóhelyre a szlovák vasút csodájának számító motorvonattal. Csoda, hogy nem esett szét, valószínűleg a rozsda tartotta össze. A táborlakók döntő többsége, mint ahogy vasutas turistákhoz illik, busszal jött. Ők a hírek szerint még "Valahol Európában" buszoztak a vezetőséggel és a hivatalos papírokkal egyetemben. De azért némi huzavona után beszivárogtunk a táborba, s elfoglaltuk helyeinket. Mi egy szép nagy sátrat kaptunk. Tágas előtere volt, s két kétszemélyes belső hálófülkéje, egyik fülké ajtaján még cipzár is volt, bizony. Ezt a luxus lakrészt átengedtük a hölgyeknek. A tábor talaja, megfelelően a magashegyi vízi sport programnak, átmenetet képezett egy alpesi legelő és egy trópusi mocsár közt. Bízunk benne, hogy ez idővel megváltozik. Megváltozott, rosszabb lett. A camping hideg meleg folyóvízzel ellátott. Melegvíz rendszeresen - majdnem minden este - folyt a csapból és zuhanyból, hidegvíz rendszeresen a csapból, s valamivel kevésbé rendszeresen az égből. Sajnos az utóbbinál a csapot nem mi kezeltük. A tábor programjára a nagyfokú szabadság volt a jellemző, mindennap volt két szervezett túra, de mindenki szabadon portyázhatott, ha arra volt kedve. Még technikai segítséget is - buszos kiszállítás - kaptunk maszek túráinkhoz, feltéve hogy az nem jelentett jelentősebb kitérőt. S egy igen kellemes meglepetés. Az

Eurocamp előtti potroviny, azaz bolt. A személyzet folyékonyan beszél szlovákul, ez még nem meglepő, de magyarul és angolul is. S esetleg még ki tudja hány nyelven. Vasárnap reggel kerestem savanyú tejet, a kiszolgálónó hétfőn este emlékezett, s kérdés nélkül közölte, hogy most van. Nos ez a kereskedelem.

Vasárnap, túl rövidnek tartva a hosszú túrát, Bartók Julival nekivágtunk a Slavkovsky stit-nek (leánykori nevén Nagyszalóki csúcs). Természetesen esőben indultunk el, de ez nem tekinthető súlyos problémának, egyébként is egy kis idő múlva elállt. Ezen a túrán a vízzel különösebb bajunk nem volt. Annál több a széllel. Az erdőhatár fölé érve meglehetősen szél támadt ránk. Szerencsére, egy ideig az út viszonylagos szélárnyékban vezetett, csak néha ért teljes erővel, igaz akkor majd el sodort. Ekkor én már felkészültem az esetleges visszafordulásra, de egyelőre részint az esetleges tartós javulásra várva, részint taktikai okokból ezt nem propagáltam. A Slavkovsky Nos elérésekor átkerültünk a szélfelőli oldalra, s megítélésünk szerint a következő szakasz erős szélben kissé veszélyes lett volna, így némi várakozás után visszafordultunk. Ekkor találkoztunk egy csoport VTSZ-es túratársunkkal. Ők a tarajkáig siklóval mentek s onnan indultak el gyalog. Ők némi pihenő s a szél gyengülése után folytatták az utat, s felmentek a csúcsra. Mi nem kockáztattunk, lementünk a tarajkához, majd a Tarpataki víz-eséshez. Csodáltuk, hogy milyen sok a víz benne, nem is sejtettük milyen vizes élmények várnak még ránk. Végül a Tarpatak völgyén leereszkedtünk Tatranska Lesnára, s besétáltunk Lomnicra, természetesen zuhogó esőben, de ezt szinte felesleges külön hangoztatni.

Hétfőn cél a Rysy. Busszal megérkezünk a kiinduló pontra. Természetesen esik, de később időnként eláll. A Poprádi tóig semmi gond. Az aszfalt jól járható. Az aszfaltot elhagyva hamarosan kezdődnek a problémák. Jön szembe a víz. Hogy a víznek miért fontos a jelzett úton közlekedni, azt nem tudom, de úgy látszik valamiért szimpatizált a kék jelzéssel, majd a pirossal is. Az ügyesebbek, így szerény személyem is, köveken ugrál-

va elérték, hogy a bakancs csak kívülről ázzon. A Varangy (Békás) tó látható volt, mire előke-rültek a fényképezőgépek eltűnt a ködben. Némi víz - lánc kombináció, s némi kapaszkodó után simán fent vagyunk a turistaházban. Érdekes jelenség a Tátrában a fordított magassági pótlék. Minél magasabban van egy turistaház annál olcsóbb az étterme. Így 2256 méter magasságban már egész elviselhetők az árak. Kár, hogy magasabban már nincs étterem. "Szegedi gulyás" nincs, "magyar gulyás"-t eszek, egy tea, egy kiadós pihenő, majd irány a csúcs. Bele a felhőbe és az esőbe. Fúj a hideg szél, kellemetlen, de nem veszélyes. Némi kúszás - mászás után felérünk a csúcsra, látótávolság kb. 10 méter. Néha percekre akár a duplájára is megnő. De ez nem sokat segít. Kilátás 0. Lefelé újabb lábvíz. 17:59:36-kor ketten befutunk a célba (látványosan, órával a szemem előtt). Kitűzött busz indulás 18:00:00 .

Kedd, kitűzött túra: Lisa Polána - Rovátka-Zbojnicka - Ótátrafüred, ötórai indulással. Helyette 6-kor indulunk Javorinába. Terv: átkelés a Kopa hágón. Kiegészítő MVSC terv: Zöldtó - Fehértavi csúcs. Délelőtt folyamán csak egyszer esik az eső. Végig. A Kopa hágóig végig köd, látótávolság néha pár méter, néha a száz métert is meghaladja. A virágok szépek. A hegyek is, csak nem látjuk őket. Dél tájban kitisztul, néha a hegyeket is látni. Simán átkelünk a hágón. Fehértónál rövid megbeszélés, a többség jön a Zöldtóhoz. Bőséges lábvíz. A kiegészítő MVSC terv nagy része - a Fehértavi csúcs - törölve. Szegedi gulyás, sör, pihenő. Irány Biela voda, majd Lomnic. Némi áfonyázás, Lomnicra zuhogó esőben érünk.

Szerda, egész éjjel s reggel is esett. Hosszú túra törölve. Állítólag az időjárás alkalmatlan a túrázásra. Az MVSC-sek többsége újra kitűzi a célt: Fehértavi csúcs. A Zöldtavi menedékházig jutottak, de ezt mesélik el ők, ha akarják. Én és Juli teljesíthetőbbnek tűnő célt tűzünk ki: Téry menedékház. Plusz egy fő csatlakozik hozzánk. Ótátrafüredről zuhogó esőben indulunk az aszfalton. Mint szinte mindenütt, itt is folyik a víz. Hol szembe, hol ke-

resztbe. Józsi, a plusz egy fő, nem bírva a lassú tempót elhúz, maradunk ketten. A tarajka és a Tarpataki vízesés közt a helyzethez képest meglepően nagy a forgalom. A Tarajkát elhagyva hangos dübögést hallunk. Ez egyre erősödik. Ha az ÁNTSZ jelen lenne, biztos elrendelné az egyéni zajvédő eszközök használatát. Feltűnik a vízesés. Jó helyen járunk? Láttam már párszor a Tarpataki vízesést, de ez nem az. Széles egybefüggő vízfal, hihetetlen bőséggel ömlik alá a víz, négy-öt kis fenyő, majd folytatódik a vízfal. Ezt nem lehet leírni, ezért nem is erőltetem. Tudjátok mit? Ha egyszer esősre fordul az idő nézzétek meg Ti is, nincs messze. Tovább a magistrálon. Óriás vízesés, ez is szenzációsan néz ki, de a Tarpatakival nem versenyezhet, labdába sem rúghat. A vízesés után néhány erőteljes vízátfolyás, még jó hogy van korlát, így nem veszélyesek. Itt már én sem úszom meg anélkül, hogy felülről is beázzon a bakancsom. A volt Nalepku menedékházig már problémamentes az út. A házban tömeg, be sem mentünk. Az eresz alatt egy kicsit pihentünk, kicsavartam a zoknijaimat, felesleges volt. Az indulás után kb. másfél perccel helyre állt az előző állapot. Itt változatosság kedvéért szembe jött a víz. Lassan elállt az eső. Néha a nap is kisütött. Látni a hegyeket. Minden szép és jó. Mégis, mintha a szembejövők kissé morcosak lennének. Némi még a köszönést sem fogadta. Feltűnik a turistaház, már nem vagyunk messze. Már csak a Tófalat (Velky svah) kell megmászni. Gyönyörködünk a szemközti tófalról leömlő vízben. Jaj de szép! Átkelünk egy túlméretezett patakon, híd az persze sehol, de hát minek is, máskor kevesebb a víz benne. Az út balra kanyarodik. Most mintha kevésbé tetszene az a lezúduló víz, s ahogy közelebb érünk egyre kevésbé. Hát igen, azon valahogy át kellene kelni. Odaérünk a víz széléhez, hát mint látvány kétségtelenül szép, mégse tetszik. Többen befutnak, köztük két magyar csapat. Gábor, az egyik csapat vezére nem sokat cécózik, az úton ő sem kísérletezik, de némileg feljebb, ahol nagyobbak kövek, talál egy alkalmas helyet. Sikeresen átér, de a csapat átvezetését ő sem vállalja, ezért visszatér. Deréktól felfelé nagyjából száraz. Közben két szlovák fiatal is átér, ők tovább mennek. A másik magyar csa-

pat vezérének is sikerült átérni, de ő sem vállalta a csapat átvezetését. Egy ideig még próbálkozott. Befutott egy lengyel veterán is, magyarázta, hogy hol harcolt, de csak annyit értettünk, hogy a végén budapesti revolúcióban is. Lehet hogy a Tátrában partizánkodott? Nem néztem volna ki belőle, hogy átér, de nem adta fel, állítólag végül sikerült neki. Egy ideig még maradtunk, aztán mi is visszafordultunk. A Nalepkuban egy jókora adag káposztaleves, egy kiadós pihenő, majd vissza a Tarpataki vízeséshez. Majd benéztünk a serpa klubba. A kék jelzésen vissza Lomnicra. Hazafelé is néha eleredt az eső, de hát mit számított az már nekünk. Az állomáson találkoztunk táborbeli ismerősökkel, megörültek, hogy még élünk. Mint kiderült, elveszett társunk Józsi, tapasztalattal s helyismerettel rendelkezők segítségével átkelt a nagy vízen, a Téry házban megivott egy teát s lepecsételte a túrajelentést, sőt vissza is jött. Csak derékig ázott el. Rajta kívül nem volt vendég a turistaház éttermében, na ez se gyakran fordul elő. A másnapi Újszó írta: Maradjanak otthon. A Magas Tátrát felejtsek el, életveszélyes. Több turistaházat elvágott a víz. Stb. Na azért ez túlzás. Nem mondom a szokottnál kissé több volt a víz, voltak némi nehézségek a közlekedésben, na de elvágásról szó sem volt. Többen eljutottak az állítólag elzárt házba, sőt olyan is volt aki elevenen visszatért.

Csütörtök, hivatalos túra törölve. A busz kívánság szerinti helyen a Biela voda és Csorba tó közt kirakta a merészebbeket. Az MVSC döntő többsége Csorbatótól a Sziléziai házig, majd onnan Tátrafüredre túrázott. Természetesen esőben indultunk. A Poprádi tóig semmi gond, az a kis víz már mit sem számít nekünk. A turistaházban rövid pihenő, majd nekivágtunk az Ostrva hágónak. Felfelé kapaszkodva az eső is elállt. Visszafelé nézve nagyon szép kilátás a tóra és a házra. Az Ostrván rövid pihenő, majd indulunk tovább. Az eső mintha csak erre várt volna, először szép csendesen, majd egyre erősebben esik. Kilátás legfeljebb egy kiadós náthára van. De egy idő múlva kiderül, még a nap is kisüt. A Batizfalvi tóhoz már napos, bár meglehetősen szeles időben érünk. Pihenő, majd megyünk

tovább. A tó kifolyása kissé bővizű, de ez nem okozhat problémát a magashegyi vízi túrázóknak. A Sziléziai házig semmi kunszt. Ott nagyon finom sonkával töltött knédltit ettünk. Ki sörözött, ki teázott. Némi pihenő, majd a végző, s tegyük hozzá a legvizesebb szakasz, le Tátrafüredre. Közben némi eső. Szerencsénk volt. Az állomáson Ottó, a tábor vezére begyűjt minket, így busszal érkezünk a táborba.

Mit mondjak, érdekes élmény volt. Vizes kalandjaink ellenére, sőt azokkal együtt, *jó buli volt.* De azért az élvezetek halmozásáról lemondva, remélem legközelebb valamivel szárazabb időnk lesz. Mert természetesen jövőre is ki akarok menni. a

TÁTRÁBA.

2001. július

Lányi László

EGY AMATŐR TELJESÍTMÉNYTÚRÁZÓ KALANDJAI ACSEREHÁT 55-ÖN

Szombat hajnal a Tiszai pályaudvaron. Szétnézek, sehol egy ismerős. Pedig már mindjárt hét óra. Találkozom Pintér Vendellel, de azt mindjárt sejtetem, hogy nem a teljesítmény túrán indul, csak pontőr lesz. A vonat kissé késve ért Forró - Encsre, de nem vészes a késés. Bejelentkezés, adminisztráció, s a rendezőség kedves ajándéka, egy mini útikönyv az érintett tájról. Nyolckor indulás. Kissé esik az eső, de nem veszem elő az esőköpenyt, legalább az maradjon szárazon. Tempósan végig Encsen, majd Abaújvecseren. A falu végén jól átglyúrt, tehát szarral kevert sár. Az út egy legelőn át vezet, nem tudom máskor milyen, most esőben nem túl hangulatos. Még szerencse, hogy az út mellett a fűvön egész jól lehet menni. Egy kisvíű kanyar jobbra, s az út erdőben megy tovább. A talaj kissé nedves, s még finom voltam. De hogy valami jót is mondjak, az út mellett egy-két szilvafa. Arra azért volt idő. Egy lejtő tetejére érek, jobbra szerencsére tarló, az jól futható. Elöl feltűnik két madáríjlesztő. Jé, mintha mozognának, akkor biztos túrázók. A lejtő alján Fancsal, az ellenőrző pontban utolérem őket. Egyáltalán nem madáríjlesztők. Sőt! Anita, s csinos barátnője Dóra. Mint kiderült, ők kocsival érkeztek Forró - Encs vasútállomásra.

Anitáék úgy döntenek, hogy ilyen időben ők nem mennek a Rettenetes erdőbe. Tulajdonképpen bizonyos szempontból igazuk volt. A Rettenetes erdőben nevéhez méltóan helyenként valóban rettenetes nagy sár volt. S normális ember, ha csak teheti, az ilyen helyeket kerüli. De hát normális ember a teljesítmény túrákat is messze kerüli.

Ahogy az ismert közmondás mondja, két fajta ember van, normális és turista. Egy kicsit győzködtem őket, hogy kissé túlzás mindjárt az elején feladni. Na, szóval ennyit a próbatételről. Mit mondtak, helyenként olyan sár volt, hogy alig bírtam a lábamat emelni. S közben még a kitűzött tempót is igyekeztem tartani. Fáj, milyen találó név, a következő ellenőrző pont neve. De Fáj vagy nem fáj, nincs idő a sebek nyalogatására, menni kell tovább, még hozzá tempósan. A tervezett "taktikám" az volt, hogy az elején jól meghúzzom, minimum ötös tempó, s ezt kedvező terepeken némi futással fűszerezem. S ezt addig csinálom, amíg bírom. Utána majd meglátom.

Fáj után kissé kedvezőbb a talaj, jól tartható a tempó. Közben kitűzöm a célt, kedvező esetben két órára, legkésőbb háromra Abaújszolnok. Kissé ugyan zavaró, hogy nincsenek megadva a résztávok, de azért becsült értékek alapján próbálok kalkulálni. Hamarosan feltűnik Csenyéte. Pár falatot eszek, majd tovább. Kedvező terepen, részben aszfalton, jó tempóban irány Felsőgagy. Néha, már csak az illendőség kedvéért is, futok egy kicsit. Felsőgagy szélén újra társam akad. Ő a rövid távon indult. Egyedi eset, ő azért jött teljesítmény túrára mert rossz az idő, ilyen is van, mások ezért maradtak otthon. Nem kifejezetten mazochista, legfeljebb csak annyira mint a többi teljesítmény túrázó. Eredetileg vizitúrát tervezett, de ahhoz nem volt kedve esőben, így inkább a teljesítmény túrát választotta. Egy ideig tartom vele a tempót, aztán szép lassan leszakadok, pedig ő még egy botot is cipel. A sár elviselhető, hiába ez nem a Rettenetes erdő, sőt egyáltalán nem erdő.

Pontosan követtem a hibásan kihúzott térképvezítést, így Szandicskát szinte súrolva mellőztem. Hogy őszinte legyek, nem nagyon gondolkodtam azon, hogy mért nem vezet be a kitűzött út a faluba, kinek volt már ekkor energiája gondolkodni. Biztos így rövidítettek, esetleg a falu széle érinti az aszfalt utat, s ott a pont. De mint mondom nem voltam filozofikus hangulatban, szellemi energia felhasználásomat arra korlátoztam, hogy pontosan kövessem a vázlatot. Egy idő után kezdett gyanússá válni a helyzet, ellenőrző pont egy szál se. De hát nem lehet minden tökéletes. Gyorsan megettem egy marék nápolyit, ittam rá némi citromlével s szőlőcukorral megvadított vizet, s futás. Abaújszolnokig felváltva futottam és gyalogoltam. Így is csak negyed háromra értem be. A tervezetthez képest negyedóra késéssel. De hát mint említettem, nem lehet minden tökéletes. Ha jól számolom ez így is valamivel jobb mint hatos átlag. A terep adottságaihoz képest nem is rossz eredmény. Tudom semmi okom büszkélkedni, ezt a távot egy jobb teljesítmény túrázó früstök előtt lezavarja, egészségére.

Meglehetősen megroggyant állapotban érkeztem meg Abaújszolnokra. Kifejeztem erőteljes kétségeimet egy esetleges továbbindulással kapcso-

latban. Némi zsíros és margarinós kenyér, paradicsom, paprika és kovászos uborka után, még kaptam egy tányér paprikás krumplinak nevezett ételt. Nem akarok senkit megbántani, nagyon finom volt, de én inkább levesnek nevezném. Mondani sem kell, hogy adott esetben jobban is esett, mint egy hagyományos sűrűségű paprikás krumpli. De nem akarok felesleges reményeket ébreszteni senkiben sem, a meleg étel és a sör csak kivételes személyeknek járt. Viszont az egyéb felsorolt kaják és a narancsszörp méretlenül jutott minden versenyzőnek. Miközben a továbbindulással kapcsolatos kétségeimet továbbra is hangoztattam, már azt kalkuláltam, mikor kell legkésőbb elindulni ahhoz, hogy kellő biztonsággal elérjem az utolsó vonatot. Csak az volt a gond, hogy nem tudtam a hátralévő távot. Mindenkit ezzel nyaggattam. A közvélemény kutatás és a térképen való mérés eredménye az volt, hogy az biztos, hogy kevesebb, mint húsz kilométer. Így biztos ami zihér, ezzel kalkuláltam. Nem értem azokat, akik nem szeretik a hosszú pihenőt, nekem nagyon jólesett, akár csak az eső. Ugyanis az is jól esett (végig a hátra lévő úton), igaz így külön írva kissé más a jelentése. Milyen más érzés volt közel egy óra pihenés után frissen és üdén elindulni.

Baktakékig az út meglehetősen csatakos volt. Nem csak felülről áztam. Most már nem siettem, alig futottam néha egy kicsit. Csak ha terep nagyon kínálkozott a futásra. Azt hiszem Baktakék és Fancsal közt jobban jártam volna, ha az aszfalton megyek a sár helyett, de ekkora sárra nem gondoltak a pálya kitűzésekor, s nem akartam a kerülővel tisztességtelen előnyhöz jutni. Fancsalon feleslegesen hosszú pihenőt tartottam. Ittam egy gyümölcslevet és egy forró teát, s ettem némi sajtos tallért. Megvártuk még a pályán kint lévő utolsó két versenyzőt. Bontottuk a pontot, s Vendellel elindultunk Encsre. Én kissé lassúnak találtam a tempót, Vendel kissé gyorsnak, így átlagban közepesnek tekinthető. Kezdték kétségeim lenni, hogy elérjük a korábbi vonatot. A város szélétől előre szaladtam, na de egy kissé túlbecsültem az erőmet, nem volt ez már igazi futás, s egyébként sem bírtam végig. A célban üdítő méretlenül, s csokoládé, igaz az már kiszámolva. Végül csak sikerült mindnyájunknak eljönni a Rákóczival, igaz az pár percet késett.

Mit mondjak, volt már kellemesebb túráim is. Nem mondom, néha ezt is meg kell próbálni, na de rendszeresen ezt csinálni, azt azért már megse. Igaz sokak szerint a mi normális túráink se normálisak. Minden relatív. Tehát ne bántsuk azokat, akik egy fokkal előttrünk állnak a ... listáján.

Ha valaki nem tudná a táv ötvenöt kilométer, a szintidő 12 óra volt. S az egész az MVSC Természetjáró szakosztálya szervezte. Kivéve az időjárást, mert azt az égiek intézték. Azt mondják, isten azokat sújtja, akiket szeret, hát szerethetett volna mást is.

Hivatalos időmérés szerint tizenegy óra alatt

teljesíttem a távot. Ez egy perccel rosszabb, mint hajdan az Aggtelek 50. Igaz az némileg rövidebb volt, s kedvezőbbek voltak az időjárási viszonyok, most viszont egyedül mentem, ami szintén nem elhanyagolható előny.

2001. augusztus

Lányi László

UGYANAZ MÁSKÉPP.....

Híveim !

Ezt a levelem kis honomban írom még a vasárnap folyamán, mert szömyű gyanúm, hogy holnap már nem, lesz időm ilyesmire. Végzetesen lemaradtam a munkámmal, ugyanis a pót szabadnap mellé kivettem még két napot, így lesz egy egybefüggő hetem a tobzódásra. Viszont az alkotó munkára fordítható időm ennek arányában lecsökkent.

Mélyen el vagyok keseredve a Cserehát miatt. A jó isten sem érti, hogy miért ez a lanyha érdeklődés. Néha azt tárgyaljuk, hogy fel kellene már adni. Tényleg mindenki beleteszi a szívét -lelkét (pénzét) aztán jönnek nyolcan. Persze vannak hibák, de nem hiszem hogy a szervezés lenne az oka.

Én kimentem már előző nap. Végül is az este jól telt el. Átmentünk Szanticskára, ahol is végre személyesen találkozhattam a polgármester úrral. aki igen megnyerte rokonszenvemet. Megbeszélünk vele hogy holnap is jövünk a kis túrával.

Reggel befutott a busz és megjött Zsófi a 37-esre. Kb. fél perc alatt sikerült rávennie, hogy menjek el vele. Szerencsére magammal vittem az ünneplő szabadidő cipőm és így el tudtam menni. Éta nem hozott bakancsot és így nem merte vállalni.

Innentől fogva vidám volt az élet, mert roppant jól éreztük magunkat. Csak azt sajnáltam, hogy a polgármester urat nem fogom látni, de "fent" még erről is gondoskodtak nekem. Szóval 1/2 8-kor elindultunk Baktakék felé. Az eső szemerkélt, az út bozótos volt. Mikor Zsófinak eszébe jutott, hogy fordítva kellett volna megcsinálni (Szanticska felé) már késő volt. Aztán egy helyen ahol elágazott az út úgy döntöttünk, hogy balra megyünk, Na ez volt a dramaturgiai hiba. Jobbra kellett volna. Így aztán mentünk egy jelzés nélküli úton, egy bozótosban. Végül kijutottunk egy fazonos kis műútra amiről nemigen tudtuk, hogy merrefelé megy. Homályos sejtéseink azért voltak. Majdnem elindultunk rossz irányban, amikor jött egy dzsip és mit gondoltuk ki ült benne. Hát szívem polgármestere, aki éppen Szanticskára ment. Ő aztán útbaigazított bennünket, de hiába szuggeráltuk, hogy forduljon meg és Vigyen el Baktakékre, nem értette a néma sóvárgást. Szólni meg nem mertünk. Így aztán gyalog mentünk le. Mindössze 1,5-2 órát kevertünk. Innentől már nem mertünk kalandokba bocsátkozni és ragaszkodtunk az előírt útvonalhoz. Az út meg

hosszánk. Fél méteres ragadós sárban mentünk Fájig. Ahol hiába kerestük a Bélát. A kocsmában nem volt az biztos. Végül a vegyes bolt kaptunk egy bélyegzőt. Fáj után láttunk magunk előtt két teljesítménytúrázót (egyébként összesen ennyit az egész út folyamán). Ezután simán mentek a dolgok. Szanticskáig. Kedvenc Vargánénkat kerestük egy darabig. Végül rájöttünk, hogy már bezárt a pont. (bélyegzés a kocsmában). Ezután már csak az én hülyeségem következett, alig találtam, meg hogy hol szalagoztunk előző nap. Végül meglett. Ezekután leszaladtunk Abaújszolnokra. Sikertől szintidőn belül beérkezni. Örülök, hogy elmentem. Zsófiával is megtaláltuk a közös témát. Számítógép rajongó lett belőle. Szabadidejében képleteket gyárt excellben túrajelentésekhez. Mondtam neki, hogy ha internetje lenne abba is beleroskadna. Este belém diktálták az éves pálinka kontingensem felét egyszerre így egy kicsit érzékeny lettem. A "Hol jár az eszem" című művet intonáltam, mert eszembe jutott a Potácsházi szilveszter. Most meg hiper-szuper dögunalom és étkezés. Szerencsére már mindent megettem és le kellene menni ellátmányért. Remélem Ti is jól éreztétek magatokat annak ellenére, hogy nem voltam ott a fogadó bizottságban. Mindenesetre fizikailag nagyon jól bírtam ami meglep.

Marha jó, mert a helyesírás ellenőrző a Fájig-ot kihavította Fújig-re.

2001.08.12.11.45.

Bartók Juli

ISOBAU KESERGŐ

Este van, este van, ki-ki nyugalomba
Nem úgy a versenyző, Őt ezer gondja nyomja,
Éjszakai verseny benevezett rája,
A fene tudja miért – kívánta a mája.

Isobau kupa a nemes verseny neve,
Makkoshotykán rendezik, hol forr a hegynek leve.
De a mi versenyzőnk nem borért jött ide,
Hanem, hogy erejét próbára tegye.

SZüksége is lesz most erőre és észre,

Mert a versenypályát Fodor Pista mérte.
Ismerjük már régen, sok a furfang nála,
Tudjuk már előre, kemény lesz a pálya.

Sűrű az erdő, de még sűrűbb az alja,
A lelkes versenyző az utat kutatja.
Elkever Ő itten, elkever Ő ottan,
Keresett gödörbe meglepődve pottyán.

A bójákat kutatja, de csak néha leli,
S ez a körülmény sokszor kedvér szegi.
Ez megvan, az nincs, vajon hol lehetek?
Keresed a helyed a térképen, s nem leled.

Sötét az erdő, sötétül a kedved,
Miért kell neked folyton bójákat keresned?
Jobbra-balra tőled fények imbolyognak,
De hiába minden, ezek is becsapnak.

Az idő gyorsan telik, nehezől a lábad,
A szegény versenyző egyre jobban fárad.
Felmegy egy hegyre, ott sincs dolga semmi,
Ha meglelte a pontot úgyis le kell jönni.

A lámpafény is fárad, fénye pislákol,
Alig-alig látod már az erdőt a fától.
De éled a remény, nem lesz itt baj semmi,
Már csak egy-két pontot kellene megfogni.

Az éjszaka után virrad már a hajnal,
Beérkezel végre keserves sóhajjal.
Bóbiskolva vár a rendező gárda,
Csokival vigasztal, és nem is hiába.

Most, hogy már vége van, minden bajt elfeledsz,
Kutatod a naptárt, legközelebb mi lesz?
Ránézel a sok-sok elgyötört Társra
S mindenkinek mondod: a VISZONTLÁTÁSRA!

2001.augusztus

Bartók-Fucker-Lányi

ÓDA A BÜKK KUPÁHOZ

Azt mondtuk két hete a VISZONTLÁTÁSRA
És máris itt vagyunk mindenki látja
Alig kettő héttel az ISOBAU után
Itt gyülekezünk a híres BÜKK kupán

Elmondhatjuk rulla egy kicsit nyersen
Hogy a Bükk Kupa az egy kemény verseny
De legalább nappal van felnézünk az égre
Legyen csak napsütés nincs szükség sötétre

Herr Gyula ígérte finom lesz a pálya
S amit Gyulánk ígért azt Ő be is tartja
A sok kisegítő lány meg egy szavunkra ugrik

Ezért aztán sok-sok köszönet nekik

*Kedves Kokó ne vedd zokon
Te vagy itt a kedves rokon
Szaladsz jobbra, szaladsz balra
Jelen vagy úgy öt példányban*

*Ez a kis "nyers" születet úgy öt perc alatt szegény
2001.szeptember 7. péntek borús reggelén
Kajla is meg sántít, hát ilyen lett szegény
De elmondhatom róla, hogy legalább az enyém*

Bartók Julianna

HÁROMKŐ

Ez csak egy icike-picike túrabeszámolócska egy icike-picike túrácskáról. Meg se érdemli, hogy sorszámot kapjon, legfeljebb nullát, na jó két nullát. Legyen akkor emailmese 0.0 az azonosító jele. S hogy mért tettem pontot a két nulla közé? Mondhatnám azt is, hogy csak. De inkább elárulom az okát. Mert egyrészt ez szokás, a számítógéppel ügyködők szeretnek összevissza mindenhova pontot tenni, lásd például a .hu-t. Másrészt ha nem tennék, könnyen összelehetne téveszteni egy speciális célra szolgáló kisméretű helyiség jelölésével. Na de elég a bevezetésből, ideje a tárgyra térni. Mostanában egyre gyakrabban gyakorlom a lustaság erényét. Így szombaton ki se mozdultam a lakásból. Vasárnap se volt igazán kedvem a hajnali órákban kipattanni az ágyból, így mind a hajnali órák, mind a kipattanás elmaradt. De valahogy csak sikerült kikecmeregni. Nagy nehezen összeszedem magam és a cuccom. Irány a buszmegálló. A matematika mindig is erős oldalam volt, így gyorsan kiszámoltam, hogy a 9.15-ös buszhoz már késő van, a 9.45-öshöz meg korán. Ezért bevetve mesteri logikámat, arra az elhatározásra jutottam, hogy nem érdemes leszállni a Diósgyőri városközpontban. Így is tettem, csak a papírgyárnál szálltam le, s onnan elindultam gyalog. Így is át lehet szállni a 15-ösre.

Ómassáról a Vadász völgyön indultam el. Az út egészen jól be volt járva, helyenként túlságosan is. Ott jeges volt. Egészen addig tartott a kitaposott nyom, amíg Bánkút előtt a jelzés letért jobbra a szokott útvonalamról. Hogy mért kell mindenkinek a jelzésen mennie? Na de nyom ide vagy oda, én nem hagytam magamat eltéríteni. Azért se mentem Bánkút felé. A kék jelzést elérve újra kellemes nyomot találtam. Felváltva hol ragyogó, hol kevésbé ragyogó idő volt. A faktor rét előtt találkoztam nagy számú turistának látszó személlyel, köztük több ismerőssel. Ők már visszafelé jöttek. Vagy ők voltak meglehetősen rövid túrán, vagy én indultam túlkésőn, de lehet, hogy mindkettő igaz. Keskeny rét tetejéig egész tűrhető nyom volt. Némi nyomot találtam Háromkő felé indulva is, de azok össze

vissza elkódorogtak. Talán gombáztak? Aztán megkerültek. Lehet, hogy csak az utat keresték? De mért nem arra amerre az megy? Természetesen ha már arra jártam felkerestem a 900-as bélyegző helyet. Nem bélyegeztem, mert már rég túl vagyok rajta, másodszer meg mi a fenének csináljam. S egyébként sem volt nálam papír, illetve ami volt az más fontos célra szolgált. Az oszlopon két nagyobb méretű tábla. Egyiken, a régebbin az áll, "Háromkő 906m", a másikon, az újabban, de nem kevésbé kopotton, meg az, hogy "Háromkő 904m". Hogy honnan tudtam, hogy melyik az újabb? Hát arról, hogy az szögletes alakú, másból nem is lehet rájönni. Volt még pár kislakú tábla, azokon mindenféle áthúzott rajzocskák, de hát azok úgyse érdekelnek senkit se.

Mindig tudtam, hogy a Bükk lekopott röghegység, s azt is, hogy ez a folyamat most is tart. Na de ilyen gyorsan? Tudom az utóbbi évek nehéz évek voltak. Rendszerváltás, meg minden, de azért a hegyek igazán strapabíróbbak lehetnének.

Háromkőn a kilátás meglehetősen korlátozott volt. Erre derült, arra borult, majd arra derült, s erre borult. Később mindenfelé borult, mert egy sötét felhő érkezett Tarkő felől. Sietve tovább Nagykőhát felé, majd le az aszfalt út irányába. Helyenként folytonossági hiányok mutatkoztak a kitaposott útból. Irány Bánkút felé a kéken. Milyen könnyen járható! Bánkút előtt, a szokott helyen letértem a kékről. Szembe találok a reggeli, na jó a délelőtti nyomommal, még most sem volt párja. Na de hamarosan jelzésen és kitaposott úton, jó tempóban haladtam Ómassa felé. Megállapítottam, hogy túl jó a tempóm, s túl hamar érek Ómassára. Ezért egy kicsit lazítottam. Lehet, hogy nem is kicsit? Mert 16.05-re, öt perccel busz indulás előtt érkeztem meg.

Lányi László

AVAR KUPA

Mivel a "TOP 12" -re rútv anyagiak miatt, nem tudunk elmenni, elvonási tüneteimet (mert nehéz az élet versenyzés nélkül) enyhítendő elhatároztam, hogy okvetlenül elmegyek az AVAR KUPA-ra. Azon felül hogy ez volt az utolsó verseny az idén, még külön izgalmasnak ígérkezett a dolog. Mert ez nem egy szokványos verseny, hanem még - kimondani is nehéz- egy szört pont keresési verseny. De erről majd később.

Először is egy vállalkozó szellemű egyedet kellett keresni aki rá is ér meg kellő affinitása is van a dologhoz. Végül Bodonné Valikát sikerült rávenni. Azt hiszem nem bánta meg.

A fentiek kegyeikbe fogadtak bennünket, így az előző napok zегernyés, fázós időjárása után egy nagyon szép kellemes napot fogtunk ki. Bár kissé

hűvös, volt de végig sütött a nap.

Korán reggel indultunk vonattal, Vámosgyörkön átszálltunk Gyöngyös felé, onnan pedig busszal mentünk Parádfürdőre. Aggódtam egy kicsit, hogy valóban elvisznek-e kis busszal a helyszínre, de mire odaértünk már várt bennünket egy fazonos kis mikrobusz és ugyanez meg volt visszafelé is.

A versenyközpont a Szent István csevicénél volt. Ezt már egy páran jól ismerjük, mert a nyáron a Vasutas Kupa után hossza tipródás után ide túráztunk egyet.

A versenyszabályok végül is igen egyszerűek voltak. A megadott térkép alapján 2,5 órán belül a lehető legtöbb pontot kellett megkeresni. Volt egy félóra "keverési" idő is. Aki azonban ezen is túl ment az egyszerűen kiesett, nem értékelték. Annyi volt még, hogy három féle pont volt zöld-kék-piros és távolságtól függően ezek 20-40-60 pontot értek. Egy két álbólya is színesítette a dolgot. Sok variációs lehetőség nem volt. Vagy balra indult el valaki és úgy "fűzte" fel a pontokat, vagy jobbra és úgy. Probléma inkább csak azokkal volt amik közepen voltak és nem fértek a képbe. Mindkét iránynak megvolt a hátránya nekünk például végig szembesütött a nap. A többiek viszont többet másztak felfelé. Végül is elég jól mentünk. Három pontunk maradt oda, mert már nem volt időnk. Azért jó pár csapatnak sikerült begyűjteni mindent. Tetszetek a kategóriák is, mert volt felnőtt, középiskolás, általános iskolás, családos és ami a legjobb volt az a nagyszülői kategória is.

A verseny nagyon jó hangulatú volt. A végén lehetett szalonnát igényelni és sütni, úgyhogy az ellátásra sem lehet egy szavunk sem.

Mindent összevetve, ellentétben a sokak szerint nehéznek bizonyult "TOP 12"-vel szemben itt nem volt semmi tragikus, igazi jó kis bulis "levezető" verseny volt (persze kellő nehézséggel azért) Máskor is szívesen résztvennék ilyesmin.

Bartók Julianna Miskolc, 2001. november 18.

TORTÚRA I.

Az okos ember megkerüli a magas hegyet, a bolond felmászik rá.

L Mester, hungar krónikás

Egy amatőr teljesítménytúrázó újabb kalandjai.

TORTÚRA! Mily találó név! Sok fura ötlet született már meg az extrém sportok kedvelőinek agyában. Ezekhez képest a "TORTÚRA 65 BÜKKI EXTRÉM TELJESÍTMÉNYTÚRA" akár még normális ötletnek is tekinthető. Elvégre minden relatív. Hogy miről van szó? Egy kis séta Miskolcra! Egerbe. Persze, hogy azért ne legyen ilyen sima az ügy, egy kissé megvariálták az útvonalat. Mert csak úgy simán átmenni Miskolcra! Egerbe, arra még egy menetrendszerinti autóbusz is képes,

nemhogy egy edzett turista. De kíváncsi lennék arra a buszra, amelyik bejárja a tortúra útvonalát, főleg télen. Vagy inkább ne adjak ötleteket, mert még valaki megpróbálja? Azért javaslom, hogy ha valakinek ilyen ambíciói vannak, először csak mikrobuszal próbálkozzon, legfeljebb utána normállal, de csuklós busszal meg se kísérelje. Na de komolyra fordítva szót. 65 km hóban, átszelve a Bükk-fennsíkot, érintve Bánkutat és Tarkót nem semmi. Nem közönséges halandóknak való. Ehhez egy különleges emberfajra van szükség, az úgynevezett teljesítménytúrázóra.

Kedves olvasóm joggal kérdezed tőlem, hogy akkor én mit kerestem a TORTÚRÁN. Hát keresni nem igen kerestem semmit, inkább költöttem, igaz nem sokat. Van aki ennél többet elkocsmázik. Ilyen szempontból nézve nem is olyan elvetemült ötlet a Tortúra. De hogy ne vond kétségbe a józan eszemet, elárulom Neked, csak egy kis izelítőt vettem a Tortúrából. Bánkútnál, azaz pontosabban Csurgónál kiszálltam a nagy versenyéből. Ha beszámítjuk a Csurgó - Bánkút - Ómassa szakaszt is, úgysem jön ki több 35 km-nél. Mit mondjak, ez kétségkívül meglehetősen emberes túra, legalábbis télen, hóban, na de azért szerintem ebben még semmi extrém nincs. Bár erről megoszlanak a vélemények.

A tortúrára való készülés a szokott módon kezdődött. Először is, mint az utóbbi években minden alkalommal, most is elterjedt a hír, hogy nem lesz csak 65 km-es táv. Bár tapasztalataim alapján ezt már nem vettem komolyan. Külön színt adott a felkészülésnek, hogy találgattuk, idén vajh egy vagy két párhuzamos Tortúra lesz, mert már erre is volt példa. Következett a kiírás vadászat. Telefonok és imélek, be nem váltott ígéretet, végre egy ismerősömhöz befutott egy hitelesnek látszó példány.

Előző szerdán, a szakosztálygyűlés utolsó napirendi pontja, az egyebek, azaz a törzshelyünknek számító vendéglátó-ipari egység forgalmának fellendítése közben hagytam magam behúzni a csőbe, vállaltam az indulást a 29 km-es távon. A három hátralévő estén többször lekentem a bakancsomat bőrimpregnáló emulzióval. A semminél többet ér (Ez a reklám helye). Szombaton, azaz 2001. 12.15-én kelés hajnalban, mivel Miskolcon lakom elég volt 5-kor. Teafőzés, szendvicskészítés, csomagolás. Irány a buszmegálló. A villanyrendőrnél átszállás. Meglátok egy buszt. Szimpatikus volt. A színe is tetszett (kék), s az elején lévő szám (2-es) is megnyerte tetszésemet, így rástartoltam. Jó választás volt, egyenesen elvitt Tapolcára. Itt mindjárt tapasztaltam az első hibát. A kiírás szerint, idézem "... a végállomástól 15m a sulibejárat." Már szemre is gyanús volt. Lemértem, 13 páros lépés, ez 1,52 m-es páros lépéssel számolva, határozottan több, mint 15m.

Innen már könnyen megtaláltam a rajtot.

Többszörösen visszaeső túratársam, Juli még nem

volt ott, a következő busszal jött. Szétnéztem. A szomszéd tornateremben a szokott kép. Többen úgy csináltak, mintha aludnának. De szerintem csak lusták voltak felkelni.

Befut Juli, plusz egykét ismerős. Köztük Reményi Laci. Na vele sem indulnék egy csapatban. Nevezés, pénz leperkálása, MTSZ tagságra -50Ft (ez a reklám helye). Többszörösen visszaeső túratársammal, Julival elindulunk a Nagykőmázsa felé. Légvonalban sincs messze, de én tudok az erdőn át egy rövidebb utat. Egy meredek kapaszkodón elfut mellettünk Reményi Laci. Hogy mért ily sürgős neki? Ha meg nem ér rá, akkor minek indult el? Felérünk Nagykőmázására, illetve a maradékára, mert a hegy nagy részét már elhordták Hejőcsabára, a cementgyárba. Tovább a piros jelzésen. Micsoda kellemes meglepetés! Mikor legutóbb erre jártam, ezt a szakaszt alaposan benőttek a szederindák. Most szépen ki van tisztítva. Biztosan nem a mi kedvünkért. Kellemes séta után kereszttezzük a kékmezői műutat. Közben szinte a szívem fáj, micsoda jól futható szakaszok, s én kénytelen vagyok sétálni. A műút után újra emelkedő, ez a Nagy-Som-hegyhez közeledve bedurvul. Némi előzgetés után - hogy egyesek milyen nehezen hagyják megelőzni magukat - felérünk a Nagy-Som-hegyre. Én forró teát iszom, Juli hideg kólát, hiába az ízlések különbözőek. Némi ereszkedés után elérjük a műutat. Újabb kellemes meglepetés. A műút szinte ideális, jól járható. Emlékszem volt úgy, talán három éve, hogy akár korcsolyával is közlekedhettünk volna rajta. Bükkszentkereszt szélére érünk. Egy meglehetősen lejtős utca, de most ez is jól járható. Bár Juli szerint veszélyesen csúszik. Irány a Vándor söröző. Itt egy stemplivel és forró teával várnak. A stempli rendben, de a teát én nem nevezném forrónak, de azért jól esett.

Némi pihenő után indulás tovább Hollós felé. A lehetséges három útvonal közül, a változatosság kedvéért, a kiírásban szereplő KS majd S jelzést választjuk. A falu szélén fiatalok egy csoportja kereste a kiírás szerint jobbra leágazó jelzést. Hogy mért a baloldalon, azt nem tudom. Lehet, hogy ez már a választási hangulat hatása? Útbai-gazítottuk őket, van úgy néha, hogy a jobboldalon van a megoldás. Már közel jártunk a kék és a sárga jelzés elágazásához, amikor egy szerencsés ötletem támadt, jól esne egy korty tea. Az ötlet nagyon szerencsés volt, mert miközben a teát kerestem a hátizsákban, rájöttem, hogy számtalan polárjaim egyike a Vándorban maradt. Mondom Julinak, csak nyugodtan menjen tovább, majd utolértem. Vissza a Vándorba. Egy szék karfáján megtaláltam a hiányzó polárt. Kár lett volna érte, még egészen új. Na most végre kiélhettem futás igényemet. A végén már sokalltam is a lehetőséget. A Hollós előtti nagy kapaszkodó alján, a páréves fenyőtelepítés és az öregerdő határán utolértem Julit. Együtt fel Hollósra. Részint aszfalton irány

Szarvas-kút. Szarvas-kút után kezdődik a nagy kapaszkodás fel a fennsíkra. Közben a hó is elkezdett esni. Egy kellemetlen felfedezés. Az út elején még lepergett a hó a bakancsomról, most már egyre inkább tapadt rá. Tudtam, ez semmi jót nem jelent, ez egy jövődő beázás előjele. Helyenként kissé mély volt a hó, nehezen járható, pedig páran már mentek előttünk. Végre nagy megkönnyebbülésünkre elértük a Kecskeláb-rétet majd a Lusta-völgyi műutat. Nagymezőig aszfalton mentünk. Bár tulajdonképpen ez azért túlzás, mondjuk azt, hogy hóképzett úton. Pár könnyelmű alak követte a zöld jelzést, de azért némi késéssel ők is beértek a célba. Nagymezőtől már csak egy ugrás Csurgó. Csurgón forró tea, s itt valóban forró. A zsíros és vajás kenyér készletek már kimerülőkben, nekünk még épphogy jutott. Hogy a még utánunk jövő húszegynéhány résztvevőnek mi jut azt nem tudom.

Némi pihenő, majd irány Ómassa. Kényelmes tempóban le Ómassára. A következő busz 16.10-kor indul. Addig be a kocsmába. Az események megkoronázásaként egy kis forralt bor. Minden jó, ha jó a vége, s a bor tényleg jó volt.

Lányi László

TORTÚRA II.

Sokat törtem a fejem mi legyen a beszámoló címe amit az ETC és az EMOC sokunk örömeire az idén ismét együtt rendezett a szokásos útvonalon Miskolc-Eger) a szokásos időpontban (december 15.) és a természet által

garantált szokásos zord körülmények (hó, fagy , zegernye stb) között.

Végül is mi is lehetne a cím :

TORTÚRA

Az események mindjárt egy kisebb lel-

ki tortúrával kezdődtek. Meg kellett szerezni a ki-írást. Teljesítménytúra könyvem természetesen nincs. Irány az INTERNET: Nincs rajta. Megszerzem a szervező telefonszámát . Felhívom.

Nagyon jól elbeszélgetek a családtagokkal, végül megszánnak és kapok egy mobil számot. A szervező megígéri, hogy még holnap elküldi emailon. Nem küldte. Ismét telefon, aztán személyes beszélgetés, végül is megkaptam a személyre szóló meghívót hagyományos úton postán. Most aztán muszáj elmenni. Nagy örömmel kiderült, hogy lesz rövidebb táv is. Nem kell elmenni Egerig. Elég Bánkútig is. Csak lassan öregesen.

Közben az időjárás átment nagyon télibe és a vállalkozó szellemű sporttársak száma egyre csökkent. A mélypont csütörtök minuszos reggelén következett be. Már attól tartottam, hogy egyedül kell mennem, de a Lányi Laci úgy döntött az idén még egyszer beerősít a nagy szilveszteri buli előtt. Így aztán megbeszéltük, hogy ketten vágunk neki az erőpróbnak. Ehhez persze hajnali ötkor kellett kelni. A tapolcai buszon régi ismerősbe botlottam. Reményi Laci is jött, természetesen Ő futni fog és Egerig. Miért kellene Bánkúton kiszállni, nézett rám ibolyakék szemekkel. Ő bírja. Hagy menjen. A tapolcai rajtban jókedvű fogadóbizottság. Benevezés, adminisztráció és már indultunk is. Elég jól telik az idő, hideg van de nem panaszkodhatunk. Illetve feltűnt nekem, hogy elől a kabátomon kisebb jégréteg van . A leheletem. Útközben utolért a Reményi Laci. Futva. Aztán jöttek a Karczag Tomiék. Ő azért volt érdekes, mert a szakálla teljesen jéggé volt fagyva. Úgy nézett ki mint egy jégapó. Az első ellenőrző pont Bükkszentkeresztben volt a Vándor büfében. Van aki e helyet nem ismeri ? Miután sikerül a látásomat vissza-

nyerni (a szemüvegesek átka a párásodás) elintézzük a pecsételést a szimpatikus pontórnél. Ő aztán a teásbográk irányába terelt bennünket .Tudvalevő, hogy ezen a helyen nagyon finom teát szoktak főzni.

Aztán elrágunk még egy-két szendvicset, csevegtünk még egy fiatalokból álló társasággal aztán nekivágtunk a második etapnak. Mehettünk volna Hollóságig a műúton is, de van becsület is a világon és sárga jelzést választottuk. Már egész jól haladtunk, mikor kedves túratársam rájött, hogy az egyik polárját a kocsmában felejtette. Én tovább mentem Ő visszaszaladt. A növendék fenyesnél ért utol. Közben jött egy kis csapat, akik messziről látták, hogy ott álldigálok a Lányit várva. Két tippjük volt arra nézve, hogy mi lehetek. Egy : megfagyott turista, kettő : mozgó ellenőrző pont. Hollós után jórészt a műutat választottuk , aztán a Szarvas-kúti nagy fánál, megejtettük a rituális fényképezkedést. Én ennél a fánál ugyanis minden évben csinállok egy fotót. Tavalý például kötésig ért itt a sár. Valamivel enyhébb volt az idő. Ezután tovább haladtunk Rejtek, Sugaró és a Kecskeláb-rét irányába. Az időjárás eddig sem volt kifejezetten trópusi, de most egy kicsit bekeményített. El kezdett esni a hó és néha jeges fuvallatok is támadtak. A terep sem volt valami hejde. Meg volt a rádióban beigért 30 centis porhó. Lehetett taposni. A Kecskeláb-rét után Kismező, Vadkert, Nagy-mező (na itt aztán már tényleg hideg volt!), és végre itt a parkoló. Messziről feltűnik egy sárga színezetű jelenség. Persze, hogy Ő is ismerős. Méghozzá ?Józsi? akivel a nyáron a VTSZ táborban együtt másztunk illetve nem másztunk fel a Tátrában a Téri házhoz. Miután kiörvendeztük magunkat, tovább megyünk. Ő még fel akar keresni egy-két bükki forrást ha már erre jár. Mi végre beérkeztünk a csurgói erdészházba,

ahol feltűnően ismerős arcok fogadtak bennünket. A pecsételő bácsi feltűnően a bükkszentkereszti pontórt formázta, a teás bödön körül pedig maga a főszervező -indító sürgölődött. Nem ikertestvérekről volt szó. Egyszerűen átköltöztek Tapolcáról. Sőt azokat akik tovább készültek Egerbe, már előre biztosították arról, hogy ott is ők fogják őket várni. Mi itt kiszálltunk. Szívem mélyén kicsit irigyeltem azokat akik még bírták a gyűrődést és tovább mentek. Hejha egyszer én is köztetek lehetnék ! Persze azért nekünk sem volt még teljesen vége. Le kellett menni Ómassára a buszhoz. Aztán még némi levezetés forralt bor formájában (megérdemeltük). Most itt ülök a jó melegben rovom soraimat, és arra gondolok, hogy milyen kár lenne kihagyni az ilyen jó kis ? tortúrákat?.

2001.12.16.19.00.

Bartók Juli

CSURGÓI SZILVESZTER

Minden évben, ahogy közeledik az év vége, felfelvetődik egy fontos kérdés, hol töltsük a szilvesztert. Természetesen lehetőleg nem otthon, na de nem is valami vendéglőben. Szilveszterkor valahova el kell menni, lehetőleg turista társakkal. Természetesen olyan snassz helyek, mint a Kanári szigetek, vagy hasonlóak szóba sem jöhetnek. Valami eredeti ötletre van szükség. Az elmúlt években volt egy pár eredeti megoldás. Milyen szuper helyek voltak!

Például Farkasgödör! Bár nincs a világvégén, de jó pár "nagy utazó" visszarettent volna az úttól. Gyalog kell megközelíteni! Saját két lábunkon kell menni! Mi több, hegyre föl és le! Ráadásul a havat sem söpörte el senki! Hátizsákban cipelni hálózsákot, több napi kaját, s főleg a piát! Hát igen, a távolságot nem mindig kilométerben mérik. Fürdőszoba, zuhany vagy vízcsap az nincs. Villany? Na ne röhögtesetek már! De a háztól nem messze

van egy forrás, fa és balta a faskamrában. Hát mi kell még? Az csak a helyszínen derült ki, hogy az elemes magnóba nem megfelelő elemet vittünk, de hát azért vannak a problémák, hogy megoldjuk. Megoldottuk. A hangulat az szuper volt, s ez a lényeg.

De említhetem Potács házat is. Víz a patakban, kissé ugyan zavaros volt a megemelkedett vízszint miatt, de hát kicsire nem adunk. Villany itt sem volt, de kályha, fa és fejsze igen. Akinek hiányzott a megszokott kispárnája, az egy husángot tett a matrac alá a fejrésznel. Azóta állítólag sokat romlott a színvonala, még a villanyt is bevezették.

Na de hagyjuk a régi szép idők felemligetését, térjünk vissza a közelmúltba. Anita - a nagy organizátor - megszerezte a csurgói szállást. - Le is előlegezte saját pénzéből. Merész egy nő. - S megszervezte az MVSC Szilvesztert, bár nyugodtan hívhattuk volna Regionális Turista Szilveszternek is. A csapat gerincét az MVSC, Bánréve és Kazincbarcika adta, de voltak még páran a környékről. A legtávolabbi sem jött messzebből, mint Zenta.

A résztvevők több hullámban érkeztek. Ennek az oka, részint az eltérő kiindulási pont és idő volt, részint olyan természeti akadályok mint: hó, jég és kocsák.

Az élcsapat 29-én reggel vágott neki Ómassáról a Száraz völgynek. Hát mit mondjak, nem volt séta út. A zsákok meglehetősen nehezek, hiába nem könnyű a mindennapi betevő italunkat felcipelni a hegyre. Mindjárt az út elején egy nehezítő elem, pár kidőlt fa. Tulajdonképpen régi kedves ismerősök, de valahogy eddig kevésbé okoztak problémát. Na igen, hatalmas tömött hátizsákokkal kissé nehezebb a szükséges tornamutatványok - törzsdöntés, lapos kúszás - elvégzése. De majdnem mindenkinek sikerült első kísérletre. Na de valahogy felküzdöttük magunkat Bánkútra. Onnan már csak egy ugrás Csurgó, ráadásul lefele.

Mire odaértünk, már fűtött helyiségek vártak. Micsoda luxus, gondolnád Kedves olvasóm. De hogy tisztázzuk a félreértéseket, én csak azt írtam, hogy fűtött, nem azt, hogy meleg. A "fűtött konyhában" a húsz literes malmon kannákban a víz fagyott állapotban volt (másnap estig még nem olvadtak ki teljesen). S hogy mért volt kannákban víz? Mert a kút is befagyott, s egyébként is, kanna nélkül szétfolyt volna, mielőtt megfagy.

A délután folyamán kisebb sétákat tettünk a környéken. Majd beindult a kakaskodás, kinek nagyobb az ereje. A vodafonosok igen hamar kiestek. Az ő (tér)erejük nem sokat ért itt a vadonban. Közben egymás után futottak be a csoportok. Az idősebbek Bánkútig kocsival jöttek. Anita is, bár ő azért még nem számít igazán idősebbnek. Mentésére szolgáljon, hogy egyrészt sok cuccot hozott, (az egész csapatnak szánt savanyú káposzta, activiti, stb.), másrészt aznap még Miskolc és környéke virsli ellátásán dolgozott a kóra nevezetű

bótban. (Egy átmulatott éjszaka után, hajnalban még lesétált Ómassára, s bement dolgozni.)
 Harmincadikán tettünk egy kis sétát a Bükk-fennsíkon. Elindultunk Őrkő felé. Nagyon szép volt a behavazott táj, de volt némi lehangoló élményünk is. Több felé láttuk vadászok mészárlásának nyomait, zömmel vadetetők közvetlen közelében. Nem tudom igazán sportnak tekinteni a vadászatot, de az, hogy az etetőhöz szoktatott vadakat pufogtassák, végkép a sportszerűtlenség csúcса. Ez már majdnem annyira etikátlan, mint Moldova ötlete: egy novellájában erős damillal kötötték ki a díjnyertes szarvast egy fához, s úgy lövették ki.

Őrkön rövid pihenőt tartottunk. Bár az ég borult volt, de messzire elláttunk. Őrkőről a kéken indulunk tovább. Felmentünk Peskőre, Cserepeskőre és Vöröskőre. Tarkót kihagytuk, mert már eléggé késő volt. Jóval sötétedés után értünk Csurgóra. Harmincegyedikén Gerennavár érintésével lementünk Szilvásváradra. Megnéztük a fátyolvizesést, majd a részint helyi, részint hozott anyagból megkajáltunk. Ittunk egy kis forralt bort, van aki kávét is. Most is jóval sötétedés után értünk haza. Közös főzőcske. Káposztaleves rengeteg kolbászszal, virslivel és gombával. A mulatozáshoz rendelkezésre állt egy kazetta és CD lejátszóval felszerelt rádió, néhány kazetta, és két CD helyett két üres CD tok. Tévedni emberi dolog. Ja és rengeteg ital. Éjfélkor himnusz + pezsgő. Utána a társaság vállalkozó szellemű tagjai többé-kevésbé iránymenetben nekivágtak a Bálványnak. Már amennyire tudtunk egyenesen menni. Mármint a fáktól, mért mire gondoltál?

Mert mit sem ér a szilveszteri koccintás, ha nem ismétljük meg valami érdekesebb helyen. Most a bálványi kilátó legfelső szintje volt a kiszemelt hely. A legfelső szintre vezető létrát nem igazán szilveszterre tervezték. De nem volt semmi gond, annyit már mindenki ivott, hogy ne zavarja a mélység, s annyit még senki sem, hogy érett gyümölcsként hulljon le. A köd miatt a kilátás nem a legjobb volt, de valahogy kihevertük ezt a csapást. Pezsgőt bontottunk s ittunk az új évre. A sikerre való tekintettel ezt megismételtük egy szinttel lejjebb is, majd a torony tövében folytattuk. Visszafelé némi helyettesítő eszközök segítségével végrehajtott "szánkázás". Majd a bulizás folytatása.

Másnap kissé kései ébresztő, pakolás, némi rendcsinálás, majd indulás. Én hátamon a kissé már csökkent súlyú zsákkal, kezemben egy félig felbontott pezsgővel indultam. Szerencsére a pezsgőt nem kellett sokáig cipelni. A zsákot igen. A társaság egy része úgy döntött, hogy nem mindig az egyenes út a legjobb, s tettünk egy kis kitérőt Farkasnyak - Csikorgó - Szentlélek felé. Időnként megálltunk s valaki könnyített a hátizsákja tartalmán. Nálam is volt még fél üveg tokaji furmint. Szentlélekre érve, készleteink kimerülve, betértünk a büfébe. Ómassán a kocsma zárva, de hát

minden nem sikerülhet. Szerencsére a buszra nem sokat kellett várni.

Lányi László

GLÁZSER BOZSÓ

A NAGY TÚRISTA KÖLTŐ

AZ MVSC IDÉN IS MEGHIRDETTE A
 GÁZSER BOZSÓ VERSÍRŐ VERSENYT.
 IMMÁROM MÁSODSZOR KAPOTT
 LEHETŐSÉGET AZ MVSC VERSÍRŐI
 HAJLAMOKKAL MEGÁLDOTT
 GARNITÚRÁJA, HOGY
 BEMUTATHASSA, MILLEN REJTETT
 HAJLAMOKKAL ÁLDOTTA VAGY VERTE
 MEG A SORS....

A művek itt alant olyan sorrendben ahogy
 a sors a kezembe adta őket...

Kelek, megyek
 A kerek hegyek
 Méla forrás, néma
 Béna a téma

A völgyek zöldek
 hegyek, völgyek
 A SZÉP VASUTAS HÖLGYEK
 Után lógok ! Nesztelenül lihegve....

(Lászlóék)

Regel kelek
 Hegyre megyek
 Teszek veszek
 Kedves leszek

Méla Béla
Néma s béna
Ez itt a téma

(Nem Szőke Szakál)

Kelek morogva
Megyek a zöldbe
Leszek a hegynek Kútfője

Téma-néma
Béla-méla

Marad a völgy
Kerek a forrás jele
Bénán megyek le
Ízlelem a vizet
Veszek a kulacsba, hogy
Kírtartson az utamra
Járok egyet a patak mellett
Szia itt a vége. Tíz lépést teszek
Haza megyek.

(Három jó barát)

Túrázni kísérnek a változatos völgyek
A peremeken állnak az öreg tölgyek
Egyszer csak megjelennek a hangos zöldek
Én már szomorúan látom ezek nem hölgyek

(KORA)

Korán kelek
Túrázni megyek
Hátizsákot veszek
Végén fáradt leszek

Vannak kerek
Tűzhányó hegyek
Bennük különös neszek
Ha elkerülöm jót teszek

A természet sokszor méla
Ámde sohasem néma
Minden mozog semmi sem béna
Tanulmányozásra érdekes téma.

Ha bővizű a forrás
Kítörésnél nagy a mozgás
Sokszor kíséri forgás
Gyökerekből függöny lógás.

Sivatagi út
Messze még a kút
Az égető homok rút
Ez a túra csúf

Kietlen völgyek
Bennük száradó tölgyek
Már nem szép zöldek
Sokkal szebbek a hölgyek

Az erdei gyümölcsöknél sokféle az íz
Nagyon egészsége ital a hideg forrásvíz
Mellette pihelve szépen dalol a csíz
Ha elalszol meglepnek a hangyák, legalább tíz

Mesébe illő a mézzel folyó patak
Sok gyanútlan rovar belé is ragad
Aztán végleg megfogva marad
Aki ilyet látott jobb ha tagad
(kinevetik, hogy nem tudja megkülönböztetni a
patakot a légyfogó papírtól)

(Pásztor)

◆

ELSŐ ÍZBEN HIRDETTÜK MEG AZ
“ AZ ÉLETRECEPT “
VERSENYT
FIGYELEM ! NEM ÉTELRECEPT
“ÉLETRECEPT”

A feladat az volt hogy le kellett írni, hogyan állítható elő például egy

◆

Teljesítménytúrázó

Végy egy elvarázsolt túraszervezőt és sok elvakult turistát. Jól keverd össze és hűtsd le - 10 C⁰-ra .
Kész a TORTÚRÁZÓ 2001-es.

Versenyző

Végy egy térképet, szórd meg pontokkal és zavarj ki rá egy vállalkozó szellemű embert. Kész a versenyző

Csilagtúra

Hozzávalók : táborhely
forrás
bogrács
turista
szabadidő
ezeket jól összerázzuk)
csipetnyi napsütés melegen tálaljuk

Vándortúra

Ugyanaz mint az előző, csak kihagyjuk a táborhelyt és a forrást. hidegen is fogyasztható-

(Nem Szőke Szakál)

Teljesítménytúrázó

Ha a teljesítménytúrázó vasutas használja ki a vonat után jelentkező vákumot. A kezdő az INTER PICINÉL, a haladó a az INTER CITY-nél.

- * Vigyen kötelet is, ha nem bírja kösse a vonat-hoz magát.
- * Vigyen rudat is, ha gyorsabb lenne tartsa távol magát a szerelvénytől !

Nem kell az 50 %-os kedvezmény...

(HTE)

Teljesítménytúrázó

Vedd alapul a 19 sz-i angol vasutat. Állíts a vonat elé egy piros zászlós fiatalembert. Fusson az érvényes utasítás szerint a vonat előtt a zászlóval, figyelmeztetve a nagyérdeműt a közelő veszélyre. A fentieket konvertáld át a 21. sz. elejére. Megkaptad a teljesítménytúrázót (Pl. Balabás Laci)

Gyógynövénygyűjtő

Ez már meg vanKékesi Toncsi

Gyógynövénygyűjtő:

Ha látod nála mindig van egy táská
Melybe van a tudománya
Fűben fában orvossága
Az erdőt csak azért járja, hogy összegyűjtse fűvét
és gyógynövényét
Kínálja a kuruzslását
Náthára és reumára
gyengeségre aranyérre
Van neki füve

(Három jó barát)

Teljesítménytúrázó

“A” változat : Az erős..

Végy egy fiatal jó erőben lévő turistát. Pénteken este vidd el egy szakosztályi buliba. Táncoltasd hajnalig, jól forgasd meg hogy minden oldalán jól bepácolódjon. közben locsolgassd mindenféle levekkel. Aztán pihentesd két-három órát, majd ültess fel egy buszra és óvatosan rázogattva vidd el egy teljesítménytúra rajtjába. Félig kómában nevezd be a hosszú távra. Utána lazán futtasd le vele az 50 km-t. Nem szükséges pihentetni, mert futás közben is tud aludni. Amikor beérkezik ismét tedd fel egy járműre és vidd el másik versenyre lehetőleg még aznap. De vigyázz hogy időben hazaérjen mert még este buliba megy.

“B” változat : A soft...

Végy érettebb túrázót (Nőt). Ültess el idejében a fejében a gondolatot, hogy Ő még bírja. Utána egy-két hétig hagyd pácolódni mire végül rászánja magát. Már előző nap vidd a helyszínre és pihentesd jó sokat. Reggel hosszasan készítsd elő. Nézd meg jól minden hozzávaló meg van-e ? (kaja, folyadék, életmentő csomag, váltó ruha, váltó zokni, váltó bugyogó stb) Ezek után ne piszkál ha mégis úgy dönt, hogy a rövid távon indul. Út közben pihentesd néha, hogy pótolja az elfogyasztott energiát. Beérkezéskor nagyon dicsérd meg, veregess meg a vállát és nem árt egy kis öntözgetés sem. És ne csodálkozz ha másnap szabadságot vesz ki.

Versenyző

Végy egy teljesen elvakult enyhén fanatikus egyedet aki élvezetét leli abban hogy az erdőben fel-alá rohangászva kb. öt perccel eltéved. Mindezt azzal magyarázza, hogy holmi bójákat keres. Egyedül nincs meg kellő íze, egy vagy több versenyzőt kell mellé köretnek akivel aztán vagy összeérik vagy nem. Nehezen emészthető. Csak jó gyomrúak fogyasszák !

Bartók Juli

Teljesítménytúrázó

Végy egy ereje teljében lévő fiatalembert, ha ilyen éppen nincs a készleten, jobb híján megteszi kevésbé fiatal, vagy akár egy jobb erőnléttel rendelkező nő is. Amennyiben túl sok esze van, a felesleget óvatosan távolítsd el, de vigyázz, hogy közben ereje, szívóssága és fizikai teljesítőképessége ne szenvedjen károsodást. De tarts mértéket, mert azért némi észre még egy teljesítménytúrázónak is szüksége van, hogy ne keverje össze a térképet az igazolólappal. Az eltávolított ésszt gondosan csomagolva, 0-5°C közt pár hónapig tárolható, szükség lehet rá a tájékozási túraversenyző előállításánál. Készíts egy speciális páclevet: 100 dkg akaraterőt, 100 dkg szívósságot, 200 dkg önbizalmat, 300 dkg nyerni akarást, 500 dkg konyhasót és 500 dkg szőlőcukrot oldj fel 50 liter friss forrásvízben. A páclevet ízlés szerint fűszerezd, javasolt a csípős paprika, bors, chili használata, de ezek hatásának kiegészítésére használhatsz egyéb hagyományos népi illetve egzotikus fűszereket is. A kellő állapot eléréséig, de minimum három hétig pácold ebben a páclében a jövődi teljesítménytúrázót. Amennyiben a páclé szaga kezd erősödni, tarts zsebkendőt az orrod elé, fogd be az orrod, ha ez se segít, cseréld frissebbre a páclevet. A pácléből kikerült teljesítménytúrázót vedd alá intenzív edzésnek. Ha ez kész, indulhat a legkeményebb teljesítménytúrán is.

Tájékozási túraversenyző

Végy egy ereje teljében lévő férfit vagy nőt. Igen előnyös a 18-25 éves korosztály használata. De jól használható a 36. az 50. és a 60. évet éppen betöltő nyersanyag is. A 33-35, 45-49 és a 55-59 éves korosztályokkal, kivételes esetektől eltekintve felesleges foglalkozni. Amennyiben nem rendelkeznek kellő mennyiségű ésszel, azt pótolni kell. Itt jól használható a teljesítménytúrázó agyából kivont ész. Az ész adagolásánál igen óvatosan kell eljárni. A többlet ész bevitele, ellentétben a felesleg eltávolításával, súlyos szövödményekkel járhat. A túraversenyző előállításánál speciális veszélyt jelent a túladagolás. Ez látszólag szövödménymentes eljárás esetén is azzal a kockázattal jár, hogy a gondosan felkészített versenyző nem hajlandó versenyezni, inkább valami értelmesebb tevékenységben hasznosítja képességeit. Az eljárásnak itt is fontos részét képezi a pácolás.

Túraversenyző páclé: 100 dkg akaraterőt, 50 dkg szívósságot, 50 dkg önbizalmat, 50 dkg óvatosságot, 25 dkg kételkedést, 300 dkg nyerni akarást, 250 dkg konyhasót és 200 dkg szőlőcukrot oldj fel 50 liter friss forrásvízben. Szükség szerint adj hozzá tapasztalatot és rutint. A páclevet ízlés szerint fűszerezd. A csípős paprika, bors, chili használatával légy óvatos, célszerű ezek hatásának kiegészítésére egyéb hagyományos népi illetve egzotikus fűszereket is használni. Törekedj az árnyalt, összetett s harmonizáló íz hatására. A kellő állapot eléréséig, de minimum három hétig pácold ebben a páclében a jövőendő versenyzőt. Amennyiben a páclé szaga kezd erősödni, tarts zsebkendőt az orrod elé, fogd be az orrod, ha ez se segít, cseréld frissebbre a páclevet. A pácléből kikerült versenyzőt vedd alá intenzív edzésnek. Ha ez kész, indulhat a legnehezebb versenyen is.

Vándortúrák résztvevői

Elkészítése lényegében megegyezik a teljesítménytúrázóéval. A pácolás idejét célszerű egy, maximum másfél hétre csökkenteni. A mester-életszakácsok többsége egyetért abban, hogy a nyerni akarás mennyiségét jelentősen csökkenteni kell, szerintem 100 dkg elegendő. Javasolom még némi segítőkészség és összefogás hozzáadását is a pácléhez, bár ebben a kérdésben erősen megoszlanak a vélemények.

Takarékossági célból hasznosíthatók a kevésbé jól sikerült teljesítménytúrázóak is.

Túravezető

Nagyon sok életszakács azt tartja, hogy túravezetőt előállítani nem egy nagy művészet, sokan ezt rangon aluli feladatnak tartják, s átengedik ezt holmi Természetjáró Szövetségeknek, akik egy összecsapott tanfolyammal ezt elintéztnek tekintik. Mások szerint erre sincs szükség, a tanfolyamon úgysem tanulnak semmi hasznosat. Szerintük a túravezető magától terem, mint eső után a gomba, ezen egy tanfolyam csak ronthat. Bár egyik

véleménnyel sem értek egyet maradéktalanul, de szerintem az utóbbi áll közelebb az igazsághoz.

Kétségtelen életszakácsi közreműködés nélkül, sőt a tanfolyamon való részvétel ellenére is, időnként előállítodnak egészen használható túravezetők. De az igazán jól sikerült túravezetők előállítása mester-életszakáchoz méltó feladat. Nem szabad lebecsülni a látszólag egyszerű feladatokat sem. Általában azok a nehezebbek.

A nyersanyag kiválasztása is csak látszólag egyszerű, nincsenek olyan egyszerű szabályok, mint például a teljesítménytúrázó vagy a tájékozódási túraversenyző esetében. Egyes életszakácsok szerint szinte bárkiből lehet túravezető, ez bizonyos mértékig igaz is, de az igazán sikeres túravezető nyersanyagának kiválasztása nehezebb, mint a teljesítménytúrázó vagy versenyzők esetében. Itt finoman árnyalt szempontokat kell figyelembe venni. Mert igazán jó túravezető csak kivételesen jó nyersanyagból készíthető.

A megfelelően kiválasztott nyersanyagot egy gyorspácolásnak kell alávetni. Ennek időtartama két-három nap. A túravezető páclé összetételét nem ismertetem, részint annak bonyolultsága miatt, részint mert az szigorú szakmai titok. Egyébként is a túravezető páclevet a nyersanyag egyedi tulajdonságait figyelembe véve egyedileg kell összeállítani. A kereskedelmi forgalomban kapható túravezető páclé adalékot én nem értékelem túl sokra.

A pácolás befejeztével nem tekinthető befejezettnek a túravezető előállítása, ezt követően egy hosszadalmas utóérlelésre van szükség a teljes siker eléréséhez. Ez évekig eltarthat. De ha nem áll rendelkezésre más, a kellően még ki nem érlelt túravezető is felhasználható. Ez az érlelés szempontjából még hasznos is.

Gombaszakértő

Egyes eretnek gondolkodású mester-életszakácsok azt állítják, hogy elő lehet állítani mesterséges úton is gombaszakértőt. Holmi képzésről, meg tanfolyamról beszélnek. Én ezt erős kétségekkel fogadom. Én ugyan meg nem enném egy tanfolyamon képzett gombaszakértő által kiválogatott gombát. Ez az a terület, ahol minden józan gondolkozású életszakács belátja, itt nincs mit tennie, ezt a természetre kell bízni.

Némi szorgalommal, önbizalommal s szerencsével pár év alatt szinte bárkiből lehet gombaszakértő. Nem kell hozzá más csak, hogy szorgalmasan szedje a gombát s bátran elfogyassa azt. A többről a természetes kiválasztódás gondoskodik. Pár év alatt - ha megéri - kiváló gombaszakértővé válik.

Lányi László mester-életszakács

MONOLÓG FÉLÚTON

Egy teljesítmény túrázó gondolatai Shakespeare után szabadon

Menni vagy nem menni: ez itt a kérdés
 Akkor nemesb-e a lélek, ha túri
 Bakancsa nyűgjét, s talpa vízhólyagjait;
 Vagy ha kiszáll tenger fájdalma ellen,
 S cipőjét lerántva véget vet neki ?
 Megállni - elszunnyadni - semmi több,
 S egy álom által elvégezni mind
 A hátralévő ötvenet,
 Lerázni így mind e földi bajt !
 Egy mi visszadöbbsent, Csak az ébredés,
 Mert ki viselné nézők gúnycsapásait,
 Célba érők mosolyát, gőgös első dölyfét,
 A rendezők packázásait.
 Ha a cél előtt kidőlvén másnak nyújtják a babgulyást ?
 Leülni - elszunnyadni - és aludni.
 Álom - célba, melyből nem tér meg utazó
 Lohasztja kedvem ! De félre gondolat,
 Elő bakancsom, mert az idő halad !
 Friss zoknit bele: szem szőlőcukor a
 Számba Hisz mögöttem már a Nagy-Gete
 Egy korty a kulacsból, - irány Gerecse
 Hegedüs István

Hiba! A hivatkozási forrás nem található.

VIDÁM PERCEK

Kétféle ember van: normális és turista.

Nincsenek régi viccek, csak öreg turisták. Egy újszülöttnak minden jelzés és minden vicc új

Turisták egymás közt

Mondd Mici, jó időtök volt a múltkori nagy túrátokon ?

Mi az, hogy jó, remek! Naponta hatszor is átöltözhettem.

Nézd Edömér, ez az a jéghideg forrás, ahol húsz évvel ezelőtt szerelmet vallottál!
 Igen, ahelyett, hogy előbb ittam volna ...

Na és nyáron sok hegyet megmászattok a Tát-

rában?

Még csak azt kellett volna! Így is állandóan szomjaztam, úgy hogy ki sem mozdultam a sörözőből.

Ha én festeni tudnék, mindjárt lefesteném ezt a tájrészletet!

Még szerencse, hogy nem tudsz, így legalább elérjük az utolsó buszt.

Turista és a hegylakó

Turista: Idefenn minden milyen gyönyörű!

Hegylakó: Látná csak az öreganyámat, nem mondana ilyeneket.

Turista: Azt mondják, maguk korán hálnak

Hegylakó: Mesebeszéd, az anyósom már elmúlt hetven, de a söprűt még mindig úgy kezel, hogy sajog belé a hátam.

Turista: Milyen kellemes ez a csend idefent!

Hegylakó: Igaz, ami igaz, szerencséje van az úrnak, mert nincs itthon az asszony.

A faluban

Mondd csak öcsi! Született valami nagy ember a falutokban?

Bácsi kérem, eddig itt még csak csupa kisgyerekek született.

BÖLCS MONDÁSOK - ARANYKÖPÉSEK

• Gyűjtötte: Kalmár László

- A bacilus nem hegymászó.
- A balerinának a lába beszél, a szalonturistának a szája jár.
- A baleset nem a bátor turistát éri, ha nem a vakmerőt vakmerőt hamarabb éri baleset, mint a bátrát).
- A betű közellátóvá és szűkkeblűvé tesz, a természet messzelátóvá és nyíltszívűvé.
- A csúcson az utak összefutnak.
- A csúcson túl mindig lejtő van.
- A csúcsra nem elég felmenni, le is kell jönni.
- A csúcsról nem látod a völgy virágait.
- A disznótorra való kirándulás tor-túra de nem tortúra.
- A divat a természet torzképe.
- A forrásból nem aranyserleggel isznak.

- A friss levegő, a nap éltető tüze, az üdítő víz, az

erőt újító anyaföld: az élet e négy alapeleme a turisztaságban vannak összefoglalva foglalata a természetjárás.

- férfi a szabad természetben a legerősebb, a nő a legszebb.
- A gyopár akkor van biztonságban, ha a termőhelyét nem lehet megközelíteni.
- A havas csúcsa közelebb van a naphoz és mégis a leghidegebb.
- A havasi gyopár nem terem üvegházban.
- A havason kisebb a föld vonzereje, mint a völgyben.
- A hegycsúcsok élvezik a leghosszabb napokat.
- A hegycsúcson minden út találkozik.
- A hegyek közt nem csak fizikailag juthat magasabbra az ember.
- A hegyek por- és füstmentes régiójában szinte elfelejtjük, hogy por és hamu vagyunk.
- A hegyen az ember közelebb van istenhez és önmagához.
- A hegyen túl mindig kisebb a völgy, mint a hegyen innen.
- A jó térkép jobb kalauz, mint a rossz vezető.
- A jó térkép, mint egy jó étlap felkelti az érdeklődést, étvágyat csinál.
- A kalauz-könyvekben néha mondvacsinált természet van.
- A kalauzkönyv sok fáradságtól, költségtől és élvezettől kímélhet meg.
- A kandi néz, de nem lát; a fásult lát, de nem néz, a turista néz is, lát is.
- A kengyelfutó, a házaló és a vándorcigány nem turista.
- A kenyérkeresés muszáj-fáradozása nyűg, a turista önkéntes fáradozása élvezet.
- A kirándulás úgy aránylik a turisztasághoz, mint borvíz a borhoz.
- A kis kényelmetlenség fűszere lehet a turisztaságnak, a nagy kényelmetlenség azonban mérreg.
- A korszó a kútra jár, a turista a korszóra.
- A koránkelés meghosszabbítja a napot, a későn lefekvés megrövidíti az életet.
- A következtelen ember olyan, mint a vizesárok: egyszer árad, másszor kiszárad.
- A közös túrázás a házasság erősítője és termékenyítője.
- A leghosszabb élet is másodpercekből áll, a leghosszabb út is lépésekből. Jól oszd be a perceidet és a lépéseidet.
- A legjobb kizilámpás a telihold.
- A legjobb turista-ötlet, ha a fáradt turista szemébe ötlük a menedékház.
- A leglátogatottabb barlangok a bűnbarlangok.
- A legmagasabb hegyen is közel van a föld és távol az ég.
- A legszolidabb vendéglő a hátizsák.

- A legtágabban vett földrajz a tudományok enciklopédiája, a turisztaság pedig a sport enciklopédiája.
- A legveszedelmesebb út nem okvetlenül a legélvezetesebb.
- A lelkeket semmi sem hozhatja könnyebben közelebb egymáshoz, mint a természet szépségeiben való együttes gyönyörködés.
- A lustaságra mindig lehet okot találni.
- A lusták ürügye: a fásztó turisztaság nem kellemes, a nem fásztó unalmas.
- A lángész és az embergyűlölő egyedül jár. A lángészből van kevesebb.
- A madár sohasem énekel hamisan.
- A magas csúcson törpe lesz a fenyő.
- A magas hegyek és a mély völgyek tartják meg a leginkább a havat.
- A magyar tenger legalább egészen magyar, ha nem is egészen tenger.
- A mennydörgés hinni tanít, a szivárvány remélni, a verőfény szeretni.
- A meredek csúcsra nem lehet rohanva feljutni.
- A múlt nélkül nincs jövő.
- A művelt turista a maga teljében élvezi az életet.
- A nagy csúcsokat többnyire csak messziről látjuk.
- A nagyon korán és nagyon későn nyíló virágot megveszi a fagy.
- A napfény és az árnyék összetartozik.
- A nehéz cipő megkönnyíti a hegymászást.
- A nem turisták ürügye: a fásztó turisztaság nem kellemes, a nem fásztó unalmas.
- A néprajz a legérdekesebb virág az eszmélve járó turista útja szélén.
- A nővér a beteget, a jó levegő az egészséget ápolja.
- A pihenés nem tétlenség, hanem új erő gyűjtése.
- A por- és füstmentes hegyek között elfelejtjük, hogy por és hamu vagyunk.
- A regényes vidék ritkán termékeny. A regényes ember ritkán alkotó.
- A rengeteg útvesztőjében az ember megtalálja önmagát.
- A sas nem ismer demarkációs vonalakat.
- A sok bor szomjat csinál, a kevés víz szomjat olt.

Egyelőre ennyi az aranyköpősekből, van még vagy kétszáz de azok nem már férnekMajd legközelebb.

**MÉGEGYSZER MINDENKINEK
JÓ SZÓRAKOZÁST**